

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОДВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пжти.

БРОЯ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на дума.

Никола Шаморджиевъ

дългогодишенъ КОНДУКТОРЪ по Архитектура

въ Окржното Инженерство,

отъ 1-й този месецъ напусна длъжността си и се установява на работа въ бюрото на

Архитектъ Владимиръ Кузовъ

ПЛОЩАТЪ КУШИРЪ.

Кждето се изработватъ ПЛАНОВЕ за НАЙ-ЕКОНОМИЧНИ съ ЕСТЕТИКА ЖИЛИЩА; всѣкъкъвъ видъ частни и обществени, архитектурни и индустриални постройки, като

ЦЪРКВИ, УЧИЛИЩА, ОБЩИНСКИ УПРАВЛЕНИЯ, БАНИ, ТЪЛИНИЦИ и др.

Приема се ржководството имъ, даватъ се технически съвети по благоустройство и др.

СЪСТАВЯТЪ се ТОЧНИ ПРЕДВАРИТЕЛНИ СМѢТКИ за СТОЙНОСТЪТА на ПОСТРОЙКИТЪ.

Въ склада на бюрото ще намѣрите винаги пресенъ доброкачественъ ЦЕМЕНТЪ и най-хубавитѣ ЧЕРВЕНИ КЕРЕМИДИ отъ фабрика „Трудъ“—РУСЕ НА МНОГО НАМАЛЕНИ ЦЕНИ.

ОТКРИХА КНИГОВЕЗСКО ЗАВЕДЕНИЕ

ВЕЩИ МАЙСТОРИ

отъ 1. Априлъ т. г.

въ зданието на Д-ръ Медикаровъ — Шуменъ (срещу читалище „АРХ. МИХАИЛЪ“).

Приематъ да изработватъ разни видове отъ най-простата до най-люксови подвързии на КНИГИ и РЕГИСТРИ.

Специална подвързия на ЦЪРКОВНИ и БОГОСЛУЖЕБНИ КНИГИ.

Ив. Алексиевъ & Вл. Каракашевъ.

Четете вестникъ „НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ“.

Христосъ възкресе!

Колкото повече поставя ума въ недоумение, толкова повече пълни, опива сърдцето съ надежда и небесна радостъ нечовѣшкото дѣло на Христовото възкресение.

Трагедията на Исусовия животъ е скръбна всѣкидневна бивалица въ живота на отдѣлния човѣкъ. Тя ни казва, че докато не се мине презъ Голгота, нѣма за човѣка цѣлостенъ, закржгленъ, осмисленъ животъ. До като не се опитатъ болкитѣ на живота, докато не понесемъ тежкия кръстъ на нашето призвание и дългъ въ живота, не можемъ позна сжщността на този животъ, не ще бждемъ вътрешно осветени, не ще заслужимъ синовството на Онзи, Който ни праща тукъ. За родениятъ отъ жена единъ жребий е опредѣленъ тукъ на земята — да изпие до дъно чашата на страдание. А тя му се поднася по незнани и невидими пжтища, но тя се поднася, тя не ще го отине. И когато познае Страданието, човѣкъ става нераздѣленъ другаръ съ мъдростта — тя го съпровожда всѣкъжде, тя краси лицето му съ нежната любовъ на изживена скръбъ, тя пълни очитѣ съ дълбокия погледъ на чистотата и знанието.

Възкресението на Христа е голѣмата, великата утеха и безкрайната надежда на човѣка и всемира. Следъ скръбта иде радостъ. Следъ умората отъ труда иде наградата отъ сполуката. Следъ отчаянието иде

надеждата. Следъ смъртта, най тежкиятъ, най страшниятъ кошмаръ, що виси надъ всѣки дребенъ и едъръ човѣшки животъ, следъ студенината на мрачния гробъ, иде възкресението, иде новия животъ, иде великото обещание на Бога. Голгота и Възкресението — това е най-великото, най мъдрото дѣло на Божия промыслъ. И Господъ измина този пжтъ, това унижение, тази бездна отъ противоречия за човѣшкия умъ, мина го не заради Себе си. Минаго заради човѣка.

Тази нощъ цѣлиятъ православенъ християнски свѣтъ, милиони човѣшки души и уста пѣятъ: Христосъ Възкресе! И въ тѣзи думи, въ тази пѣсенъ, се излива всичката дълбочина и сила на Божията любовъ къмъ човѣка, излива се оправданата надежда на човѣка въ неговия Отецъ и Спасителъ. Животътъ се пълни съ любовъ и вѣра въ бждащето. . .

Христосъ възкресе!

Той възкрѣсна!

Той възкрѣсна. . . Ето фактъ исторически безспоренъ. Тѣлото му изчезнало отъ гроба. Това е удостоверено дори отъ Талмуда.

Кжде е изчезнало? Едно отъ тритѣ. 1) Взели го враговетѣ. 2) Взели го приятелитѣ. 3) Самъ Той станалъ отъ гроба.

Враговетѣ не го взели. Иначе тѣ биха показали мъртвото тѣло, когато се прѣснали слуховѣтъ за възкресението.

А взели ли го приятелитѣ? Апостолитѣ? Но защо ще го взематъ?

Нима мъртвото тѣло не щѣло да бжде за тѣхъ излишно напомняване за скръбта? . . Излишно удостоверение, че всичко е свършено, всичко е заспало. Тѣ бѣгатъ отъ самата Голгота. Отъ де пжкъ у тѣхъ ще се намѣри дързостъ да откраднатъ тѣлото на Учителя?

Но главното, минали три дни, двѣ седмици, и апостолитѣ се промѣняватъ. У тѣхъ пламватъ очитѣ — вмѣсто отчаяние, надежда.

На какво надежда? Но, туй че е близко царство Божие.

А ако тѣ бѣха откраднали тѣлото. . . Трупътъ на покойника би убивалъ въ тѣхъ всѣка надежда и всѣкакъвъ животъ.

Очевидно — отъ гроба самъ умрѣлиятъ станалъ. Но какъ станалъ?

Може би Той не билъ умрѣлъ. Билъ въ несвестъ?

Изъ реброто му изтекло кръвъ и вода.

Ако хората искатъ да разсждаватъ по човѣшки, то тоя фактъ ще бжде доказателство на парализия, смъртъ на сърдцето!

Та още Цдраусъ великиятъ отрицателъ и невѣрващъ ученъ — указъль, че да се мисли какво ужъ Христосъ излѣзълъ отъ гроба следъ летаргията, следъ примиренето и умрѣлъ следъ 50 дни — е бесмислено.

Полумъртвиятъ и умиращъ не би създакъ екстазъ, не би предизвикалъ възтѣргъ, не би възкресилъ духовно апостолитѣ, не би родилъ оная велика побеждаваща сила, която се нарича християнство.

Та нима малко сж свидетелитѣ, очевидцитѣ на туй че Той възкрѣсналъ?

Само на Галилейската планина 500 души. Двамата ученика пжтуващи за Емаусъ, 12-тѣ апостоли съ вѣрващитѣ и пр.

Халюцинация, привидение, измама на чувствата — ще ни кажатъ?

Но халюцинирва она, който очаква, се надѣва, вѣрва.

Апостолитѣ неповѣрвали, дори когато видѣли. Тѣ не вѣрвали докле не попипали факта съ прѣститѣ си. Та и 500

Дж. Папини.

Смъртъ

Иисусъ дишаше все по-тежко и по-тежко. Неговитѣ гърди болезнено се свиваха при всѣко усилие да поеме повече въздухъ. Слѣпитѣ Му очи играеха. Треска, причиняваща жажда, Го завладѣваше, а кръвта въ жилитѣ Му ставаше на огненъ токъ. Разпнатъ въ такова агонизираще състояние, прикованъ къмъ дървото, неспособенъ да намѣри облекчение чрезъ промѣна на положението, увисналъ на ржце, все повече разжсквани отъ гвоздеитѣ, Той на моментъ съвсемъ освобождаваше Своитѣ мускули отъ напрѣгане. Висейки така, Неговото младо, Неговото Божествено тѣло, което тѣй често се напрѣгаше, за да побере въ себе си душата, твърде голѣма за Него, стана сега пламало огнище на страдания, побираше всички сградания на свѣта.

Кръвта отъ четиритѣ Исусови рани бѣше засѣхнала около главичкитѣ на гвоздеитѣ, но всѣко свиване на Неговото тѣло изкарваше изъ ранитѣ свежа кръвъ, която се стичаше капка по капка по кръстното дърво къмъ земята. Главата Му висѣше, клюмнала настрана, натегнала на болна шия. Очитѣ Му, тѣзи смъртни очи, презъ които Богъ гледаше на свѣта, бѣха премръжени съ кръпа на Неговата агония. А Неговитѣ бледниустни, изгорени отъ жажда и сбрани отъ агония, изразяваха цѣлуката, която бѣха получили, жестока цѣлуката на Юда. . .

Тѣй умираше Богъ, Който лѣкуваше трескави отъ треска, Който вдигаше мъртви отъ леглото имъ и ги извеждаше изъ гроба, Който повръщаше движението на парализици, Който изгонзаше бѣсове изъ сжщества, станали като звѣрове, Който плачеше съ скръбнитѣ, Който даваше на грѣшници вмѣсто наказание

новъ животъ, Който съ чудеса и съ слово учеше на оная свършена любовъ, която човѣкъ — тжпиятъ, звѣрскиятъ човѣкъ, владенъ отъ бѣснота и потъналъ въ кръвъ — никога не би билъ способенъ да си открие самъ. Той лѣкуваше чужди рани, а Неговото собствено тѣло бѣ ужасно изранено; Той прощаваше на грѣшницитѣ, а сега Той, Неопетнениятъ, е прикованъ на кръстъ отъ грѣшницитѣ между двама грѣшници; Той обичаше всички хора, даже недостойнитѣ, съ безгранична любовъ, а ненавистта Го прикова тукъ, кждето ненавистта се наказва; Той бѣше по-справедливъ отъ самата справедливостъ, а къмъ Него приложиха най-голѣмата отъ всички несправедливости; Той се стремѣше да обрне звѣрството въ светостъ, а сега Самъ Той падна въ ржцетѣ на демонитѣ. — Той, който донесе животъ, получи най-позорна смъртъ!

Макаръ отъ онова време,

отъ онзи моментъ милиони да сж плакали при мисълта за онзи день, — въ онзи фаталенъ Петѣкъ, всички, които сж стояли при кръста, всички, освенъ женитѣ и Иоанъ, се смѣха. И тѣзи, които се смѣха не сж още всички умрѣли; тѣ сж оставили деца и деца на децата си, и много отъ тѣзи, които още се смѣятъ, сж кръстени и сж между насъ; и тѣхнитѣ потомци ще се смѣятъ до онзи день, когато само Единъ ще има право да се смѣе. Ако сълзитѣ не могатъ да омиятъ кръвта, тогазъ пжкъ какво страдание ще бжде нѣкога достатъчно изкупление на този избликъ на веселие?

Пакъ погледнете на тѣзи, които стоятъ подъ кръста, на който Христосъ виси въ агония, и които се смѣятъ.

Погледнете какъ тѣ изтѣгатъ злитѣ си муцуни къмъ Него, погледнете грубитѣ имъ врагове, гърбавитѣ имъ носове, погледнете съ какви жадни очи поглѣщатъ зрелището,

очи, които гледатъ изподъ гжститѣ си като храсти вежди. Обърнете внимание какъ се мѣтатъ тѣ въ несъзнателно положение на ненасистна кръвожадность. Внимателно ги бройте, тѣй като всички сж тукъ, точно прилични на тѣзи, съ които сме познати, братя на тѣзи, които ние всѣкидневно срѣщаме на нашия пжтъ, ни единъ не отсжтсвува.

И изъ мърсотата на свсето сърце този нечистъ, отвратителенъ, разбойнишки изметъ, това нищожество на човѣшкото общество изригва презрение къмъ Този, Който иска да ги спаси, кжсатъ на части Този, Който имъ прощава, хвърлятъ псувни върху Христа, Който е въ агония, Който умира за тѣхното спасение. Никога не сж били въ по-рѣзкъ, въ по-трагиченъ контрастъ доброто и злото, невинността и безчестие, свѣтлината и мракътъ, както въ този день на непоправимо нещастие.

Самата природа се възмути

души, могли ли изведнъж да видят привидение и привидението да вземат за действителност.

Това е невъзможно, това е нечувано.

Той възкръсна!

Прев. С.

Тѣло и душа

Мисли по случай празника на свѣтлото Възкресение Христово.

Що е тѣло и що душа? — Ако има душа, какво става след разложението на тѣлото? Умира ли човѣшкото съзнание съ тѣлото? Допустимо ли е да има живот и след смъртта? Това сж редица въпроси, които за вѣрващия християнин отдавна сж разрѣшени, но на които въпроси миналото 19-то столѣтие даде отрицателен отговоръ. И понеже това, което науката на 19-то столѣтие твърдѣше, едѣга сега става достояние на простолюдието, ние днес въ живота наблюдаваме следното печално явление: хората на философската мисъл учат за безсмъртието на човѣшкото съзнание, за различие между тѣло и душа, — а не малка част от обезвѣреното простолюдието и полуинтелегенцията се усмихват често, когато им се говори за безсмъртие. Тази картина е наистина жалка, защото голѣмото мнозинство т. е. хората, които творят живота и му дават такава или онакава окраска, не сподѣлят днес гледището на науката. Но тази картина е и радостна, — защото поража надежда, че скоро и всрѣдъ обезвѣрената маса ще настѣпи обратъ. Културният напрѣдък винаги се ръководи от хората на науката: творцитѣ на научната истина пробиват за народитѣ път през непроходимитѣ дебри на заблудата, а народнитѣ маси трѣбват по този път, но не едновременно съ творцитѣ, съ водачитѣ, а почти по правило нѣколко десетилѣтия по късно.

Кои днес проповѣдват безвѣрие? Не сж ли това днешнитѣ наши социалисти? И най-ограничени и ожесточени въ своя упоритост не сж ли тѣ нареченитѣ комунисти? Защо? — Защото тѣхното социално учение е изградено върху научнитѣ изводи на материализма от 19 столѣтие. Днес тѣ повтарят ехото на отминалия 19-й вѣкъ и мамятъ сами себе си, и слушателитѣ си, като мислят, че говорят от името на науката. Бѣше, но отмина вече

времето, когато душата се смѣташе за продукт на тѣлото. Днес науката, въ лицето на видни естествоиспители, психолози и философи — строго разграничава материята от душата и по най-несъмнен начинъ доказва, че душа има, че душата не умира съ тѣлото. Тѣ казват: може ли мисълта, чувството, съзнанието да сж проявление на материята, цомъ тѣ сж от съвсемъ друго естество? Материята има голѣмина, твърдост, цвѣтъ, тегло, дѣли се на части и пр. А кой може да си представи голѣмината на съзнанието? Може ли чувството, мисълта и съзнанието да се дѣлят на части, както можемъ напримѣръ да раздѣлимъ на части което и да е парче мозък? Всичко, което съставя отличителен белегъ на материята, липсва у душата. Душата не заема пространство, не тежи, нѣма цвѣтъ, твърдост и пр. Какъ тогава душата може да се вземе за произведение на материята? Въ Германия днес има философски сдружения съ клонове по цѣлъ свѣтъ — които си поставят за задача да разкриятъ предъ свѣта голѣмитѣ заблуди на тѣ наречени материализмъ и на сроднитѣ съ него по въпроса за душата учения, които твърдятъ че въ свѣта имало само материя и слѣпи, прикрити къмъ нея сили, или че тѣлото и душата били двѣ страни на едно и сжщо битие. Учението на тѣзи фил. сдружения, извѣстно подъ името „Основно-научна философия“ днес, за частие има своитѣ ревностни защитници по всички философски университетски катедри, включително и Софийската.

Истината значи шестува своя побѣдоносенъ път Това, което религията отдавна знае, сега и науката прави опитъ да обоснове, като систематизира и прецени чрезъ здравия разумъ изводитѣ на чистата позитивна наука.

Какво става следъ смъртта съ душата? — това не могат да кажатъ философитѣ Тѣ като философи, като хора на научната истина не могат да кажатъ повече отъ онова, което знаятъ. А туй което тѣ казватъ е: душата не умира, защото тя не може да умира по простата причина, че е неразложима! Изводътъ отъ това? Изводътъ е този, че науката не отрича задгробния животъ, нито религиозната истина за безсмъртието и възкресението. Науката казва: азъ отивамъ само до гроба и виждамъ, че отатѣкъ гроба отминава едно непространствено сжщество наречено душа! Какво обаче става

съ него по нататѣкъ, не мога да зная.

А що значи това? Значи, че науката ни извежда до прага на религията и ни предава Богъ! А Богъ е властниятъ да открие на слабия човѣшки умъ тайната на задгробния миръ. И той ни я открилъ. Открилъ чрезъ вѣлшебнитѣ думи и дѣла на Христа, на Учителя.

„На се бойте отъ тѣзи, които могат да убиятъ тѣлото, а на душата не могат да сторятъ нищо, но бойте се отъ тѣзи, които и тѣлото и душата могат да погубятъ въ геената огнена!“

Самъ Богочовѣкътъ възкрѣсна. И неговото възкресение не е легенда, а истински фактъ, засвидетелствуванъ чрезъ кръвта на милиони мъченици, чрезъ живата увѣнност на милиони по добре отъ най вѣроятното и вчера станало историческо събитие. Слепецъ не може да вижда слънце, но горко му, ако той почне да уаѣрва гледащитѣ, че слънце нѣма.

Христосъ, нашиятъ милъ и Божественъ учител и Спасител възкрѣсна, за да турне божественъ вѣнецъ, за да изрече съ дѣло най убедителното доказателство на своето Божествено учение. Историята не познава по великъ учител, по благъ човѣкъ и по могъщъ господаръ на природнитѣ сили отъ Христа Богочовѣка.

Само отъ лжчитѣ на неговото учение озвѣрениятъ човѣкъ ще види чистотата. Само подъ широкитѣ простори на Неговия Божественъ свѣтогледъ ще разцѣвти онова благоухано цвѣте, наречено „Царството Божие на земята, къмъ което всички, дори и най отчаянитѣ противници на Христа се стремятъ и за което днешното измъчено човѣчество въздиша.

Великото събитие на възкресението — това е залогътъ, че ние хората сме нѣщо повече отъ купчина калъ, която е предназначена да бжде развѣтана отъ вѣтроветѣ по четиритѣ краища на нашата бедна земя. Възкресението е свѣтла гърмотевична искра, блѣснала едно време върху свещеното палестинско небе, съединила небето съ земята, за да посочи на човѣка пътя къмъ вѣчната истина, пътя къмъ свѣтлината.

По този пътъ трѣбва днесъ и научната мисълъ.

Тя е въ правия пътъ и Богъ ще я благослови да вложи и ще своя благодатенъ дѣлъ въ умиротворяването на малката наша земя, загубена всрѣдъ необятнитѣ бездни на всемира, на която днесъ човѣкъ човѣ-

ку е станалъ врагъ и която се самоизяда и руши, защото бѣ се доста отклонила отъ пътя къмъ небето.

Протоиерей Н. Г. Гошевъ

Лѣкарь Д-ръ **

Болниятъ и вѣрата.

I.

Инстинкта за самосъхранение е най-силенъ у човѣка и за това страхътъ отъ смъртта е най-силното чувство, което човѣкъ преживѣва. Поставенъ предъ необятната, неизмѣрима, непознатаникому вѣчностъ и най-твърдия човѣкъ загубва равновѣсието на духа си, у него се вселява страшенъ смутъ. Въ такъвъ моментъ ставатъ промѣни въ душитѣ, които промѣни пречистватъ мислитѣ и дѣлата. Въ подобни моменти престѣпници за пръвъ пътъ почувствуватъ ужасъ и отвращение отъ своитѣ дѣла, велики писатели сж се отказвали отъ цѣлата си минала писателска дѣлностъ и идеи. Въ момента, когато приближава смъртта, стига съзнанието да е запазено, човѣкъ мисли силно: той се отказва отъ всичко: вѣроуспение — слава, богатство, честолубие и пр. Само вѣрата въ този тежъкъ моментъ може да дава успокоение.

Свикналъ въ живота си да се уповава на себе си и себеподобнитѣ, болниятъ търси лѣкарь и възлага на него всичкитѣ си надежди. Наистина, тия надежди често се оправдаватъ. Но тежкоболниятъ сжщо знае, че и всѣки умрѣлъ е страдалъ отъ болестъ, на която медицината не е могла да помогне. До като лѣкаря е при него, той вѣрва на утешителнитѣ му думи, съ съвсемъ малко съмнение — той знае, че никъда лѣкаря не ще му съобщи истинското състояние на болестта. Заминалъ лѣкаря, това малко съмнение се увеличава съ скоростъ на лавина при най-малкото влошаване на състоянието. Вика се втори лѣкарь, за да се провѣри казаното отъ първия. Незначителнитѣ различия между двѣтѣ мнения се разширяватъ въ грамадни размѣри отъ изплашения боленъ. Вика се нови лѣкари, нови недоразумения се създаватъ — болниятъ самъ усложнява положението си. Въ този моментъ само вѣрата въ Бога остава у болния. Къмъ нея той прибѣгва въ този тежъкъ за него моментъ и само тя може да донесе успокоение на разтревожената душа. Но не пари, както на лѣкаря, може да под-

несе болния въ замѣна на каната помощъ. Изправенъ предъ Сждия, Който всѣкагова мисълъ и действие е судилъ, предъ Когото нѣма ссрочка на дѣлото и лъжлива клетва, тежко-болниятъ не карва презъ ума си съ кавична бързина цѣлитѣ животъ съ всички малки и лѣми престѣпления. Десетъ Божи заповѣди, Христово учение, изложено въ Евангелието, следвани отъ хиляди години, не му позволяватъ да ни извини въ незнание на моралнитѣ закони — тѣ сж въ кръвта му, получени въ наследство отъ родителитѣ. Своитѣ дѣла и обещания за добъръ животъ следъ оздравяване предлага болниятъ въ краенъ моментъ на Висшия Сдѣльникъ моли прощка за сторѣнитѣ злини. Така само ще се обкрѣни дето съ тѣлесното оздравяване, нѣкои тежко болни му ренно промѣнятъ своя животъ и ставатъ много добри.

Можемъ да си представимъ положението на невѣрующъ въ този критически моментъ. Всички теории губятъ предъ смъртта. Медицинската всѣко човѣшко творение е ограничена и безсилна да помогне въ страшната нута. Влѣтото съ кръвта на родителитѣ религиозно чувство, потулено до тогава въ теории и умувания, се освобождава съ тѣхното разклатѣние и като огромна въпросителна се гнѣви надъ миналото и ющата бездна на неизвѣстността. Нѣма думи, които гатъ предаде трагедията, която преживѣватъ подобни хора. Само безкрайниятъ ужасъ, бразенъ въ лицето и очитѣ нѣкои умирающи дава идея него. Затова невѣроуещи следъ оздравяване отъ тежка болестъ ставатъ вѣроуещи хора.

Съвсемъ друго е положението на дълбоко вѣрующъ човѣкъ. Живѣлъ и се приживѣлъ само за този часъ, не отрича медицинската помощъ, силна съ своята помощъ до време и мѣсто, както и други творби на човѣшката мисълъ. Вѣрующиятъ каже надъ нея има Единъ, Който го е дарилъ съ съвестъ, и редъ чиито повеления той живѣлъ. Всичко е ясно предъ вѣрующия, никакви колебания, никакви душевни борби, никаква последна утѣха не лѣкарствата на медика, но пристигането на Божия беникъ.

(слѣдъ)

отъ ужаса на такава картина. Чистото свѣтло утренно небе внезапно стана тъмно. Гжста мъгла, която можеше да се вдигне само изъ блатата на ада, се показваше иззадъ околнитѣ хълмове и постепенно се разтиляше между земята и небето. Черни облаци покриха слънцето, това свѣтло и нежно слънце, което стопляше ржцетѣ на убийцитѣ, обиколниха го и го заседнаха, скриха го задъ дебела завеса отъ мракъ.

„И настана тъмнина по цѣлата земя до деветия часъ“.

Ужасени отъ настѣпилитѣ мракъ, мнозина побѣгнаха отъ Голгота и мълкомъ се върнаха въ своитѣ домове. Но не всички избѣгаха. Въ въздуха бѣше тихо, още не бѣше запалналъ да капе дъждъ, и още можеха да се различатъ ясно тритѣ блѣдни тѣла блѣбещи се посрѣдъ сѣнкитѣ. Тѣзи, които останаха, искаха до край да се насладятъ отъ агонията. Защо да напуснатъ те-

атра преди края на трагедията? И тѣ севслушваха въ тъмнината на нощта, за да доловятъ какви да е думи, които би могълъ да произнесе заедно съ Своитѣ стонове ненавистния Актѣоръ.

Неговитѣ страдания растѣха на секунди. Неговото нѣжно тѣло, изтощено отъ напрѣгане презъ близкитѣ дни, конвулсивно треперещо отъ борбата презъ предната нощъ, измжчвано въ тѣзи последни часове, не можеше повече да се крепи. Душата Му търпѣше по-страшна агония, отколкото тѣлото, което я побираше. На Исуса се стори, че човѣшкиятъ родъ вече навѣки Го е оставилъ, и Неговата Божествено дестка душа внезапно се състари, обременена отъ години безъ възпоминания. Всички Го изоставиха: приятелитѣ презъ щастливитѣ год.-тѣзи, на които Той изливаше Своята нежностъ, беднитѣ, които гледаха на Него съ обичъ, децата, жадуващи за Неговитѣ ласки, тѣзи,

които Той изцѣли и които се трупяха около Него, ученицитѣ, на които Той даде нова душа. Съ Него останаха само шепи дивни врагове, които очакваха Неговата смъртъ. И въ този моментъ, посрѣдъ голѣмо мълчание и тъмнина, се чуха думитѣ: „Или! Или! ламъ савахтанъ! сирѣчь, Боже Мой, Боже мой! Защо си Ме оставилъ?“

„Той вика Илия“ — злобно забеляза единъ отъ враговетѣ Му.

Въ това време единъ войникъ взе гжба, натопи я въ оцетъ, и се нагани да я поднесе до устнитѣ на Исуса. Но еврейтѣ завикаха: „Почакай, да видимъ, дали ще дойде Илия да го избави“.

„Жеденъ съмъ!“ — едва произнесе Исусъ.

И войникътъ пакъ взе гжбата, натопи я въ смесъ отъ оцетъ и вода, и я поднесе до изсъхналитѣ уста на Този, Който се молѣше за неговото прощение. Но едѣга гжбата се

добрѣ до устата, Исусъ извика: „Свърши се!“

Вѣчниятъ дарителъ на духовно обновление, Който тѣй често утѣляваше жаждата на другитѣ и Който оставаше на свѣта изворъ на живота, който никога не ще се изчерпи, въ който изморенитѣ ще възвръщатъ силитѣ си, отслабналитѣ — младостта си, и безпкойнитѣ ще намиратъ покой — презъ цѣлия Свой животъ се мжчеше отъ ненаситна жажда за любовъ. И даже сега жаждата, причинявана отъ треската, която Го владѣше, не бѣше жажда за вода, но жажда за съжалителна дума, която да наруши угнетението на Неговата самоностъ и скръбъ. Вмѣсто чиста вода отъ Галилейскитѣ потоци, вмѣсто щедро вино на последната Вечеря, римлянитѣ Му предлагатъ глѣтка киселъ напитокъ. Но тази любезностъ на неизвестния врагъ, който се е отзовалъ на Исусовия викъ, е била достатъчна, за да Му по-

каже, че макаръ Неговъ умъ вече да блуждаше съ сѣнкитѣ на смъртта, все едно сърце се намѣри да смисли надъ Него.

Фактътъ, че чужденецъ, когото Той по-рано не виждалъ, направи нѣщо на Него, Му показа, че Отецъ Го е съвсемъ оставилъ. Та е изпита до дѣно — измъ всичката ѣ горчевина.

Следъ края почва вѣчността. И като събра Своитѣ следни сили. Той грѣмко думи, които пронизаха мракъ: „Оче! въ Твоитѣ ръце давамъ духа си“.

После Исусъ склони глава Си и изпусна духъ. Тиятѣ последенъ викъ бѣ могъщъ, че даже освободи душата Му отъ нейната ница — тѣлото, и като ехотозова презъ мрака и се би въ широкитѣ простори на земята „И ето, казва евангелистъ Матей, храмовата завеса се раздра на две, отгоре долу; и земята се потресе“.

На Голгота.
(Легенда).

За малко време тълпата се бързо разотиде. Опозорен, осмислен от жалките роби на земята, между двамата разбойника висше на кръст страдаше Христос.

Кроткото му и измъчено лице беше бледно. Тежките страдания не даваха покой на отслабналото му тяло. Но нито една чертичка на лицето, нито един мускул на тялото не издаваше тия страдания. Лицето му бѣ спокойно. То все още не бѣ изгубило отпечатъка на царствена красота.

Съ кротки, пълни съ безкрайна любов очи, Божественият учител гледаше пречистата си Майка, коленичила при кръста. Светитѣ му уста тихо шепнеха молитва, а открититѣ му гърди равномерно се повдигаха от тежките страдания.

Тихо е наоколо. . . .

Никакъвъ звукъ не се чува. Само от време на време при кръста избухватъ страдания.

Плаче измъчената бедна майка, гледайки мжикѣ на кроткия си и безгрѣшенъ Синъ — разпнатъ отъ беззаконни хора на кръста. . . .

И пакъ тихо. . . .

Тихо и страшно наоколо. . . .

Недалечъ отъ Голгота, на каменистъ, запустелъ връхъ, седѣше Сатаната, обкръженъ съ хиляди свои вѣрни слуги.

Злобното му лице изразяваше отпечатъкъ на дяволство. Сегизъ-тогизъ дяволска усмивка се явяваше на неговитѣ нѣми уста. . . .

Ипустиятъ и каменистъ връхъ се огласяваше отъ буренъ смѣхъ. . . .

Дяволътъ ковѣше верига. . . .

Заеятъ съ своята работа, той страховито поглеждаше къмъ Голгота, на върха на която се чернѣха кръстовете.

Но тамъ бѣше тихо. . . . Нито единъ звукъ не долиташе. Нищо не говорѣше за смъртта на Христа.

И дяволътъ бързаше ли бързаше. . . .

Въ нѣкакво нервно възбуждение той продължаваше веригата, ковѣше брънка по брънка, измѣрваше здравостта имъ мѣрваше веригата върху себе си.

Най послѣ облекчителна въздишка се изтъргна изъ гърдите на дявола. Работата се свърши! Веригата готова! Въ нея ще закове тѣлото на безжизнения Христа и съ туй ще одържи побѣдата надъ свѣтлината. Злото ще се надсмѣе и надъ пророцитѣ и надъ Христа безъ да ги пусне изъ своето мрачно царство на смъртта и духовната тъмнина.

Христосъ страдаше още. . . .

Ужаснитѣ мжки като съ ножъ режеха тѣлото му. Кръвта заставаше. Ранитѣ на рцетѣ и краката ставаха още по-големи, по-червени, и отъ тѣхъ на аленѣ струйки течеше гореща кръвъ. . . .

Лицето му бѣ смъртно бледо. Очитѣ затворени. . . .

Тълпата пакъ окръжаваше кръста. . . .

Подъ вѣжди гледаше дяволътъ къмъ Голгота, виждаше всичките страдания на Христа и ликуваше въ душата си. . . .

Той не се съмняваше вече, че Христосъ нѣма да изтърпи страданиято; че тѣлесната слабостъ ще вземе връхъ надъ могшия духъ. Великото дѣло, за което е дошелъ Той отъ небото, ще бѣде несвършено, разрушено и осмѣяно. . . .

Гръмки звуци отъ неговия сатанински смѣхъ огласиха въздуха. Туй одобряваше и възбуждаше преклоненитѣ предъ него мрачни слуги.

— „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставилъ?“. . . .

— Чуха се отъ Голгота думитѣ на Божествения страдалецъ. . . .

Пълни съ безнадеждна скръбъ, жални и покѣртни, като стонъ на измъчена душа, тѣ тихо замираха въ въздуха.

Дяволътъ дори не повѣрва на ушитѣ си. До толкова лека му се видѣ неговата побѣда надъ свѣтлината, до толкова бързо тържеството на грѣховната мъгла.

Още мигъ, още минута на тежките страдания Христосъ — и дяволътъ ще одържи победа; грѣховната тъмнота ще замѣни зародилата се свѣтлина.

И, ликувайки въ душата си, той опасва на себе си тежката верига, за да я премѣри за последенъ пътъ.

— Да хубава. Здрава и надеждна — шепнатъ треперящитѣ му устни.

— Пустнете, — заповѣдва той на слугитѣ си, не бидейки въ състояние да извърши натиска на дрънчещата верига.

Въ тая минута отъ кръста се чува послѣдната трогателна молба на Божествения Страдалецъ: „Отче, прости имъ. . . не знаятъ що вършатъ“. . . .

— А, а, значи могшиятъ и безтрепетенъ духъ още е живъ въ Него? Значи азъ съмъ се излъгалъ?! — разнася се по каменистия връхъ грѣмкия дяволски стонъ.

— Пустнете. . . . пустнете. . . . снемете отъ мене веригата — моли той своитѣ бѣсове слуги.

Ала напраздно. Тѣ сж страховито изплашени. Сгушени ниско, тѣ гледатъ ярко горящото слънце, виждатъ, какъ то поч-

на да потъмнява, какъ почва да се тресе земята, и не се помръдваатъ отъ мѣстото си — „Свърши се!“ — чу се мощенъ гласъ отъ кръста.

Засвѣтка мълния; страшнитѣ удари на грѣмъ потресоха хладния въздухъ; подигна се, сѣкашъ лишена отъ основата си, земята; перигата още поздравно се залови о дявола. . . .

— Пустнете, — молѣше се той въ страшна мжка и трезога.

Но помощъ не идваше. Веригата не отслабваше. Само земята отвори своитѣ недра и прие въ тѣхъ скovania, поразения стенещъ дяволъ.

Прев. М.

Свещъ Д. Поповичевъ.

Отричатъ силата на молитвата

Отговоръ

Продължение отъ брой 21

Бѣше време преди 50—40 даже 20 години, когато материалистическото мировъзрение бѣше на голѣма мода. Тогава човѣкъ всичко знаеше. Днесъ, обаче, следъ последнитѣ нови и голѣми открития на науката, които открития ни казаха, че нѣма нищо положително въ мирасего, че всичко е относително, че основа, що знаехме за положителни закони на природата, днесъ е разклатено, не е положително, днесъ, учениятъ, мислящия човѣкъ, вече не бърза да каже: „което виждамъ, него признавамъ“. За науката всичко е обяснимо.

2. За религиозниятъ човѣкъ молитвата е въ въздуха, който той диша. Молитвата е стълба на вѣрата. А чрезъ молитвата човѣкъ иска Божията помощъ, неговата подкрепа. Искане се здраве тѣлесно и душевно т. е. молитвата собствено, чака отъ Бога да направи съ насъ „чудо“. За нашия исторически и всѣкидневенъ религиозенъ опитъ нѣма тукъ чудо. За насъ, християнитѣ, това е така естествено, както за химика е естествено, като направи съединение отъ нѣколко елемента, да получи, отрова, барутъ и пр. Това не ще рече, че всѣки денъ всѣка молитва се чува. Неже ли сме ние? Християнството е дало най-висшата до днесъ култура на човѣчеството. Всички науки и изкуства сж се усъвършавали само върху християнския принципъ: **търси свободно истината!** Ала, да отхвърлишъ силата на единичната и обществена молитва, ще рече да отхвърлишъ въобщо християнството като религия, да отхвърлишъ Хри-

ста. Ако признавашъ християнството като божествено дѣло, трѣбва да признаешъ силата на молитвата т. е. че може, напр. да се излъкува човѣкъ помимо лѣкарствата на лѣкаря само съ силата на Божията благодать. Христосъ самъ се молѣше. Той церѣше съ молитва и вѣра. Сжщото вършеха неговитѣ приемници, светитѣ иже и пр. Изцѣренията ставатъ съ силата на Св. Духъ. Знае ли нѣкой въ науката нѣщо за силата на Св. Духъ, който и до днесъ ръководи църквата Христова? Не знае, защото науката още не знае какъвъ е съставния елементъ, напр., на електричеството, а човѣкъ всѣки денъ си служи съ него. Но като незнае нищо за хиляди скрити, непознати, той си сили на природата, ще бѣде ли логично, ако ги отхвърлимъ, съ една дума? И ако тѣхъ не отхвърляме, защо да отхвърлимъ Духъ Свети? Следователно, църквата Христова борази съ една николупозната реалностъ — Св. Духъ. Който отрича тази реалностъ, отрича Самого Христа, защото Той каза: „Ще ви изпратя Утѣшителъ, Духътъ на истината и той ще ви научи“. Трудно е да се обясни успеха на християнската църква всрѣдъ толкова вражда на хиляди неприятелѣ, при слабостта на самата човѣшка природа, която сама враждува съ Христа. Духъ Свети пазѣ Църквата. Това науката не отрича. Тя пазѣ благороденъ неутрализитетъ.

Какъ се носятъ голѣмитѣ корифеи на науката съ вѣрата и молитвата? Въ своята статия г-жа Медникова споменава между друго името на Луи Пастъора (1822—1895 год.), като ни приписва лудата мисль, че ние целимъ да обезначимъ между всичко друго голѣмитѣ открития на този ученъ въ областта на бактериологията. Пастъоръ по-добре отъ насъ и г-жа Медникова е знаелъ силата и значението за науката на своитѣ открития. Но въ разцѣтаната своята слава той писалъ: „Щасливъ е онзи, който служи на идеала на евангелскитѣ добродѣтели! Тукъ е източникътъ на великитѣ помисли и великитѣ подвизи“.

Еднажъ единъ отъ ученицитѣ на Пастъора запиталъ своя гениаленъ учителъ, какъ така той, великъ ученъ, следъ такава грамадна работа на мисльта и толкова много научни занятия може още да вѣрва въ учението на Библията. На това Пастъоръ далъ следния прекрасенъ отговоръ: „Понеже азъ мислѣхъ и изучавахъ,

поради това и останахъ въ вѣренъ като бретонецъ. А ако бѣхъ още по-вече размишлявалъ и се занимавалъ съ науки, то азъ бѣхъ станалъ така вѣрващъ, както вѣрва бретонската селянка (бретонцитѣ, както е известно, отдавна се отличаватъ съ своята непоколебима твърдостъ въ вѣрата). Въ последнитѣ минути предъ смъртта, той, францужиятъ ученъ, прославенъ натуралистъ, знаменитъ химикъ и физиологъ, взелъ съ разтрепери ржце едно малко медно разпятие и, умирайки, съ последнитѣ си думи изповѣдалъ вѣрата въ истинността на Божественото Откровение. А Божественото Откриване (Библията) говори на всѣки редъ, че Богъ бди надъ всѣка човѣшка сѣдба. Евангелието е препълнено съ разкази за чудеса. Ние можемъ да изнесемъ стотици такива факти изъ живота на най-първитѣ хора на науката, особено презъ последнитѣ двестѣ години, отъ какъ тя прави все по бързъ прогресъ. Но ние разполагаме съ една книга — анкета, въ която се изказватъ около 400 души, първитѣ хора на науката предимно отъ англосаксонската раса (Англия, Америка и др.) — хора на днешното време, днесъ живущи. Отъ тѣзи 400 само 5 души сж отхвърлили Бога. Всички останали признаватъ Христа за Богъ Спасителъ. И днесъ работи въ Парижъ професоръ Д-ръ Веберъ, при когото сж специализирали мнозина наши българи — лѣкари. 40 години, откакъ е въ института, този знаменитъ ученъ всѣка сутринъ ходи на църква да се моли и всѣки месецъ, и по често, се причастява. Защо ходи професоръ Веберъ въ църква и защо се причастява? Не ли за това, че вѣрва въ силата на молитвата, а всѣка молитва се изразява най-често съ тия думи: „Боже, дай ми здраве!“ За това се и причастяваме. Ако Пастъоръ, професоръ Веберъ и хиляди като тѣхъ християни се показватъ като невежи тогава, когато прекланятъ колена и се молятъ Богу да имъ даде оно-ва, което човѣкъ, съ неговата наука, не може всѣкога да имъ даде — здраве и благошастие — ще признаемъ и ние себе си за невежи.

А сега да прекратимъ до време. Тази вечеръ милионенъ православенъ християнски свѣтъ се стича въ своитѣ църви да спомни и прослави най-голѣмото „чудо“ въ живота на човѣка, земята, вселената — Възкресението на Христа.

скалитѣ се разпукаха; и гробоветѣ се разтвориха; и много тѣла на починали светии възкрѣснаха и се явиха на мнозина. Но сърцата на зрителитѣ бѣха по-твърди отъ скалитѣ; и тѣ, които изглеждаха живи, а въ сжщность бѣха мъртви, нѣма да възкрѣснатъ изъ своитѣ гробове при гласа на послѣдната трѣба.

Деветнадесетъ вѣкове сж минали отъ момента, когато прозвуча този възгласъ, и въ своитѣ усилия да го удави и заглуши, човѣкътъ хилядократно умножи шума и грохота на своето сжществуване. Но срѣдъ мъглата и дима на нашитѣ градове, срѣдъ цѣлата растяща тъмнина, кждето човѣкъ запалва огньоветѣ на своята нищета, все още звучи като ехо въ сърцата на тѣзи, които не бѣха въ състояние да Го забравятъ, все още звучи този заключителенъ викъ на радостъ и освобождение, който обема всичко и всичко увлича и който е призивъ къмъ всѣки отъ

насъ.

Христосъ е мъртавъ. Той умрѣ на кръста отъ смъртъ, която човѣкъ предписа, Синъ избра, Отецъ прие. Агонията се свърши, еврейтъ бѣха задоволени. Той всичко пренесе и сега емъртавъ. Сега настѣпи часътъ на нашето изкупление, и този часъ още не е миналъ.

Възкресение.

Не бѣше още изгрѣло слънцето въ онзи денъ, който ние наричаме Възкресение, когато женитѣ се отправиха къмъ градината. Но надъ хълмоветѣ на изтокъ витаеше неясно „обещание“, колебливо, като далечно сияние на земя, покрита съ сребро и лилии, „обещание“, което бавно изстѣпваше напредъ посрѣдъ трептящи съзвездия и постепенно затъмняваше блѣсъка и великолепието на нощта. То бѣше едно отъ тѣзи прозрачни ясни съмвания, които напомнятъ спяща невинностъ; това бѣше часътъ, ко-

гато чистата прозрачна атмосфера, като че ли още трептеше отъ недавнен полетъ на ангели; това бѣше съмване на единъ отъ тѣзи дни, чийто ранни часове сж бледни, но изпрацатъ свѣтлина; съмване на единъ отъ тѣзи чисти дни, чийто чистота докосва сърцето и освежава. При съмване, освежени отъ вѣтрецъ, излъзоха женитѣ, съ печална мисль, очаровани отъ чувство на вдъхновение, за което тѣ не можаха да си дадатъ смѣтка. Врѣщаха ли се тѣ, за да поплачатъ на камѣка и пакъ да погледнатъ Този, Който владѣше нежно сърцата на хората? Или за да попрѣскаатъ върху измъченото Му тѣло по-силно аромати отъ тѣзи, които донесе Никодимъ? И додето се приближаваха, тѣ се питаха: „Кой ли ще ни отвали камѣка отъ вратата гробни?“

Тѣ бѣха четири: Саломия, Иоана, жена на Суза, Мария Магдалина и Мария отъ Витания. Но тѣ бѣха само жени

изтощени отъ срѣбъ.

Когато тѣ се приближиха до пещерата, изумление спрѣ стѣпкитѣ имъ: тъмниятъ видъ на пещерата гледаше отворенъ въ околния мракъ. Не вѣрвайки на очитѣ си, най-смѣлата отъ женитѣ допрѣ треперяща ржка до горния ржбъ на входа и бързо засилващата се свѣтлина откри, че голѣмиятъ камѣкъ лежеше недалечко отъ входа. Вкаменени отъ оудване, женитѣ се огледаха наоколо, сѣкашъ въ очакване да дойде нѣкой и да имъ обясни, какво се е случило въ тѣхно отсъствие. И възможно е, че Мария Магдалина е помислила какво еврейтъ, неудовлетворени отъ страданията, които сж причинили на Исуса, сж откраднали тѣлото Му; или пъкъ, разярени, че Той, еретикътъ, е получилъ такова скромно погребение, може би сж хвърлили тѣлото Му въ позоренъ общъ гробъ за тѣзи, които биватъ убивани съ камѣни или умѣргчавани чрезъ

разпъване? Но такива вътрешни въпроси бѣха само мисли, внушения отъ страхъ. Може би Христосъ още лежеше на своето ароматно легло въ гроба? Тѣ не се решаваха да влѣзатъ, но не можаха и да си отидатъ безъ да сж узнали истината. И щомъ като слънцето озари хълмищата и хвърли свѣтлина върху входа на пещерата, тѣ се окопитиха и прекрчиха нейния прагъ.

Изначало тѣ не можаха нищо да разпознаятъ, но почти внезапно ги обхвана новъ ужасъ, тъй като тѣ видѣха надѣсно седналъ красивъ юноша въ бѣли дрехи, блѣстящи въ околната тъмнина като най-бѣлъ снѣгъ. Изглеждаше, че юношата ги чакаше. И той имъ каза:

„Не се бойте. Този, Когото вие търсите, не е тукъ, Той възкрѣсна. Защо търсите Живия между мъртвитѣ? Припомнете си какво ви бѣ казалъ, когато бѣше още въ Галилея, говорейки, че Синъ Човѣкъ

Всичките тия милиони хора ще отправят топла молитва към Христа да изпрати добрини, миръ и спокойствие на всекиго и на всички. Нека и ние съг-жа Дръ Медникарова се помолимъ на своя Богъ и Той ще ни даде разбирателство. . . .

Христосъ Възкресе, madame Медникарова!

(следва).

Информации.

Японското правителство е признало християнството за официална религия. Всички християнски сдружения се радват на свобода и гражданство. Назначило е една комисия отъ 40 души за да изработи законъ за вѣритѣ. Още не сж се изминали 60 години, отъ както въ Япония за пръвъ пътъ се явила мисия, изпратена отъ Америка, да разпространява християнството. Първото обръщение къмъ християнството е било презъ 1865 год.; първата частъ отъ Библията била преведена презъ 1872 г. Днесъ, споредъ последните статистични данни, въ Япония има 281,391 протестанти 76,134 католици и 36,265 православни. Но, влиянието на християнството е много по голѣмо, отъ колкото могатъ го показва статистичните данни. Висшата класа твърде бързо възприемала християнството и ръководителитѣ народни въ болшинството си сж християни.

II Религиозния вестникъ отъ Ню-Йоркъ „Our Hope“ изтъква, че католицизма е предпочитанъ въ Америка предъ протестантизма.

Петъ щати (отъ 48) по настоящемъ сж управлявани отъ католици. Въ двадесетъ и петъ общо народни училища половината отъ персонала билъ католишки. Три хиляди училища отъ сръдствата си подпомагатъ църквата. Шестотинъ училища си служатъ съ калолишки катехизисъ; 65% отъ цѣлия персоналъ въ Съединенитѣ щати, който се избира отъ народа, сж католици; 90% отъ престъпниците, които подлежатъ на екзекуции, приематъ св. Тайни и се изповѣдватъ предъ католишките свещеници, 90% отъ полицията сж католици. Автора на статията отбелязва, че ако така вървятъ работитѣ, следъ 10 год. хиляди протестанти щѣли да станатъ католици; това се дължало твърде много и на рационализма, който усилено подпопавалъ протестантизма.

III Споразъ „Le Cristianisme au XX Siecle“ въ съвет. Русия се е унищожилъ всѣкакъвъ бракъ подъ каквато и да е форма. Първо биде унищоженъ религиозния бракъ, следъ това премахнатъ и гражданския. Вече при събирането на мъжъ и жена не се спазватъ нито изисквания каквито и да било формалности, нито дори — да се запишатъ въ общината въ отдѣленъ тефтеръ-както че тѣ двама образуватъ вече едно семейство. Всичко онова, което до днесъ се счита за основа на семейството, се игнорира отъ Съветитѣ. Това не е нищо друго освенъ връщане къмъ животинство, или по-скоро, подъ животинство, защото нѣкои отъ животните все пакъ запазватъ известни правила и манифестираатъ единъ доста благороденъ инстинктъ, когато е въпросъ да образуватъ истински семейства.

IV Знаете че преди Мусолини да дойде на властъ, франкмасонитѣ бѣха успѣли да изгонятъ почти отъ всички училища 3. Божий. По тая причина между франкмасонитѣ и католишката църква отношението бѣха много отегнати и въ борбата си не подбиха сръдства. Следъ една такава дълга и упорита борба — най-после католишката църква победи. Тая год. 3. Божий се преподава въ всички сръдни училища отъ специално подготвени за целта учители.

Съобщава свещ. П. Иконсмовъ—Варна

Слънцето и Словото Божие.

Нѣкоя си италианка—продавачка на плодове—когато купувачитѣ за известно време престанали да идватъ, се вдълбочила въ четене на Библията. Единъ купувачъ, като забележалъ, че тя чете Библията, я запиталъ:

- Какво четете?
- Словото Божие
- Кой Ви каза, че това е Божие слово?
- Самъ Богъ.
- Вие говорили ли сте съ Него?
- Молила съмъ се!
- И Той ви е отговорилъ?
- Не еднажъ.
- Докажете ми това.

Малюката жена изпаднала въ затруднение. Най-после тя запитала събеседника си:

- Можете ли да ми докажете, че на небето има слънце?
- Да докажа? . . . Нима най-доброто доказателство не е фактътъ, че то ни свѣти и ни стопля?

—Сжшо така действува върху мене и Библията, радостно отговорила жената: тя освещава моя неукъ умъ и съ неизреченна любовъ съгрѣва сърдцето ми. А това ме увѣрява, че Библията е—Божие слово.

Хроника.

Редакцията ни честити на всички свои читатели свѣтлото Христово Възкресение

Г-жа Анна Чингулова членка отъ Добротв. просвѣтното братство при църквата „Св. Възнесение“ Шуменъ, е събрала между добритѣ граждани сумата 2065 лева, която внесе въ касата на братството, за да се раздаде на бедни семейства. Настоятелството ѝ изказва гореща благодарностъ за положения трудъ. Между другитѣ сж дали суми за бедитѣ следнитѣ лица: В. Абаджиевъ — 100 лв. Д-ръ Смѣдовски — 100 лв. Ем. Панайотова — 100 лв. Ида Миланова — 100 лв., У—100, М. Парушева 100 л., В. Халтъкова 50 лв., Ст. Пенева 50 лв., Д. К. 50 лв., П. Жекова — 50 лв., Л. Дамянова — 50 лв. З. Белчева — 50 лв., Драга Михайлова — 50 лв. Ив. Поповъ — 50 лв., Г. Градинаровъ и Радевъ — 50 лв., В. Симеоновъ 35 лв., П. Харитовъ 50 лв. П. Хараланова — 50 лв. Наню Филиповъ 50 лв. Ив. Тоневъ 50 лв.

Г-нъ Георги М. Ивановъ —магазинъ „Елеонора“ е подарилъ за беднитѣ 17 парчета детски дрехи.

Е. В. Пенкова 150 м. докъ **Г-нъ Тончо Ивановъ** е подарилъ 30 метра оксфордъ

Популярната Банка въ града даде на братството за празниците 1200 лв. **Постояната ком.** — 800 лв., Г. Ст. Калдъръмова подари 200 л. и събрала за целта 130 л.

Търг. банка 100 лева. **Б. „Бждащностъ“** 100 л. **Мария Хр. Маркова** 500 **Миколинка Дайчева** 50 л. **И. Белчева** 50 лв. **Д. К. 50, Д. П. Б. 50, И. Жекова 50, Ем. Панайотова 100, Съед. тютюн. фабр. 50, Р. Г. Моцевъ 50.**

На Лазаревата сжбота следъ обѣдъ русенци тържествено сж посрещнали своя новъ владика Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Михаилъ. Никога Русе не е виждалъ такава тържество. Повече отъ 25 хиляди души сж станали на кракъ, за да видятъ своя новъ духовенъ баща.

Между новиятъ Митрополитъ и Негово Величество Царя сж размѣнени следнитѣ две телеграми:

Негово Високопреосвещенство Доростолски и Червенски Митрополитъ Михаилъ София.

Съ голѣмо задоволство научихъ отъ Св. Синодъ на Българската Църква за избирането и прогласяването на Ваше Високопреосвещенство за Митрополитъ на овдовѣлата Доростолска и Червенска епархия и бързамъ да Ви изкажа моитѣ задушени честитки. Молитствувамъ Всеподателя Бога да Ви укрепи въ новия кириаршески санъ, като Ви дарува дългоденствие и благославя всички Ваши начинания за славата на родната Църква и благото на Богохранимото Ви ново паство. — *Царьтъ.*

Дворецъ — тукъ Негово Величество Борисъ III, Царь на Българитѣ.

Сърдечно благодаря на Ваше Величество за Августейшето внимание и честитки по случай избирането и провъзгласяването ми за Митрополитъ на овдовѣлата Доростол-Червенска епархия. Новото служение, къмъ което ме призовава Църквата чрезъ гласа на клира и народа на тая епархия, ме свързва съ тежки отговорности и задължения и дано Всеподателтъ не ме лишава отъ своята благославяща дѣйствица въ предстоящата ми трудна задача. Благопожеланията и молитвованията на Ваше Величество, които сж радостъ за душата ми, ще ме подбодряватъ въ предстоящото служение, което дачо се укаже благоплодно за родната Църква и християнитѣ отъ повѣрената ми епархия.

На ваше Величество преданъ поданикъ и усърденъ во Христѣ молитвователь: † *Доростолски и Червенски Михаилъ.*

Църквата въ Русия неизкоренима. Болшевишкитѣ в. Правда, отъ 24 мартъ, отбелязва факта, че църквата въ Русия е неизкоренима. Вестникътъ прибавя следното: Въ Амурския окръгъ единъ свещеникъ възприелъ 14 точка

отъ постановления на конституческата партия и предложилъ да бждатъ изключени отъ партията онѣзи членове които язвително се подигватъ на църковната процесъ. Въ Покровенъ, на Волга, бж уредени църковно-граждански погребения за покойнитѣ членове на професионалния съюзъ хоругвитѣ се носили заедно съ работническитѣ знамена, църковниятъ хоръ пѣлъ наречъ хора на работниците.

Осжденъ свещеникъ. Неотдавна парижкиятъ поцейски сждъ е трѣбвало да занимае съ единъ твърде ключителенъ подсждимъ. Тбилъ абата Батлемъ. Той поставилъ за задача да се ри противъ падението на животъ и разпуснатостта на шеството. Въ тази си борба абатъ Батлемъ не можалъ пощади нѣколко вестнични списания отъ „лекия жанръ“. Сждътъ го осждилъ да заплати 11 франка глоба. Цѣя публика въ сжда устроила оции на бореца за нравствеността.

Г-жа Анна Т. Исаковъ членка на Добр. братство събрала презъ своята обиколка изъ града и внесла въ касата на братството сумата 4 лева. **Г-жа Неранза Додикова** — 1000 лева. **Г-жа Ивѣнка Мерджанова** и **лица Георгиева** — 500 и г-жа **Корьтина Христова** — 745 лв. Настоятелството на братството изказва гореща благодарностъ на потрудилите се свои членки, а така сж изказва искрена благодарностъ на онѣзи добри християни, които не затварятъ сърдцата си предъ хорската материалнищета и даватъ своята та. Богъ да ги награди кратно!

Продава се
плетачна машина
система „Британия“ № 13

Споразумѣние Славъ Д. Малин
ул. Нюбостралиска № 113.

ческий трѣбва да бжде предаденъ въ ржцетѣ на чловѣци грѣшници и да бжде разпнатъ и на третия денъ да възкръсне.

Поразени, обезпокоени, безсилни да заговорятъ, женитѣ слушаха. А юношата продължи: „Идете скоро, та обадете на ученицитѣ Му, че Той възкръсна отъ мъртвитѣ и ето, предварави въ Галилея; тамъ ще Го видите.“

Треперящи отъ страхъ и щастие, четиритѣ жени излѣзоха изъ пещерата и побързаха да се покорятъ на заповѣдта, която получиха. Но при входа на градината Мария Магдалина се спрѣ, а другитѣ отидоха къмъ града, безъ да я чакатъ. Мария не можеше да си обясни, защо се спрѣ. Може би думитѣ, които имъ каза непознатиятъ, ѝ се видѣха не съвсемъ убедителни? Или може би тя не се примири съ мисльта, че гробътъ бѣше действително празенъ? Може би, размисляше тя, юношата е единъ отъ съучастникитѣ, и ги излъга?

По внезапенъ потокъ тя се обърна и видѣ човѣкъ, застаналъ близо до нея срещу мѣстото, покрито съ зеленина и слънчева свѣтлина. Но Мария не Го позна, даже следъ като той заговори съ нея: „Жено, защо плачешъ? Кого търсишъ?“ А тя, смѣтайки Го за градинаръ на Йосифа, дошелъ рано на работа, отвърна: „Господине, ако си го ти изнесълъ, кажи ми, де си Го турилъ, и азъ ще Го взема.“ Трогнатъ отъ нейното желание, отъ неподправената ѝ простота, Исусъ отговори само съ една дума, произнесе само едно име, нейното име. Но сега Той говорѣше съ любящия гласъ, съ който тѣй често се обръщаше къмъ нея, съ гласа, който тя никога не можеше забрави, и който сега бѣше пълненъ съ скръбъ и съжаление:

„Марийо!“

Тогава, като човѣкъ, внезапно пробуденъ отъ сънъ, отчаяната жена позна Този, Когото търсѣше.

„Равуни!“ — извика тя и

като колѣнни въ влажната трева, прегърна боситѣ Му крака, на които още се виждаха червени белези отъ гвоздеитѣ.

Но Исусъ каза: „Не се допирай до Мене, защото още не съмъ възлѣзалъ при Оцеца Си; но иди при братята Ми и имъ кажи: възлизамъ при Моя Отецъ и при вашия Отецъ и при Моя Богъ и вашия Богъ. И да идатъ въ Галилея и тамъ ще Ме видятъ.“

И после Той незабавно се освободи отъ допирането на коленичилата жена и се скри задъ дърветата, покрити съ слънчева корона.

Додето Той бѣше видимъ, Мария Го изпращаше съ очи, а после се вдигна смутена, ослѣпена отъ щастие, лицето ѝ конвулсивно трепваше отъ възлнение и побърза да настигне приятелкитѣ си.

Въ това време женитѣ вече бѣха достигнали дома, където се криеха Неговитѣ ученици, и бѣха разказали съ кжси и несвързани изрази на невѣро-

ятното събитие. Разказали бѣха за отворената пещера, за юношата въ бели дрехи, повторили бѣха думитѣ, че Исусъ е възкръсналъ отъ мъртвитѣ и бѣха предали Неговата вестъ. Но ученицитѣ, които все още бѣха замаяни отъ катастрофалния ударъ и които въ последнитѣ тревожни и опасни дни показваха по-малко усърдие и преданостъ, отколкото тѣзи бедни жени, не повѣрваха на изумителния разказъ на женитѣ. Халюцинации, женско въображение — казваха тѣ. Какъ ще може Той да възкръсне тѣй скоро? Наистина, Той имъ каза, ще се върне, но не веднага. Ужасни работи ще трѣбва да станатъ до този денъ. Разказитѣ на женитѣ бѣха само безпокойни съновидения въ ранно утро, измама на преуморени отъ напръгане мозъци.

Въ този именно моментъ, когато ученицитѣ бѣха въ крайно напрежение, се яви Мария Магдалина, задъхана отъ тичане и възлнение. Това, което казаха другитѣ жени, бѣше

върно. Но тя съобщи по-вѣрно. Тя видѣ съ очитѣ си Госдъ и Той говори съ нея. Изпрати Го непозна, но когато сж заговори, когато ржцетѣ ѝ блнаха краката Му и тя ълпанитѣ Му, тогава се уопи че това бѣше Той. Това бѣше Той, живъ и живѣещъ преди, и Той ѝ заповѣда да побърза при братята Му и имъ съобщи, че е възкръсна. Тогава Симонъ и Иоанъ (сж зо отидоха при гроба. Иск който бѣ по-младъ отъ Симонъ, пръвъ стигна до пещерата, пръвъ видѣ дрехитѣ на земята и влѣзе. Но като пристигна въ гроба, влѣзе незабавно въ пещерата и видѣ повиканата земята, а кърпата, съ която бѣ покрито лицето Му, сложена отдѣлно. Както монъ, тѣй и Иоанъ и двамата видѣха и повѣрваха. Следъ тѣ се върнаха да кажатъ другитѣ ученици за това, то се бѣ случило.

Като остави Мария, Иисусъ излѣзе изъ Иерусалимъ.